

KIRILLA LEIKO

Együtt mozdulatlanul

Ahogy az álomkép lapul látógödröd alján,
jelenlét fosztottan, úgy hullok mélyedre én is,
a színálló leheletnyi hasadékán
megtapadt kolduskomor metszéspont, ahonnan
fölszállhatsz a rózsatajtékos boltozatra.

Vajúdó, áthatolhatatlan mélység a menny,
noha a lélekben terpeszkedő kopárság
éppoly határtalan. Az öröklét megsebzett
állataiként kullogunk a mezítelen
puttók kárörvendő szárnyas rengetegében.

A legvégén egyedül maradsz. Senki sem
számolja már bús napjaid. Te magad sem.
Szár az abajog. Egyetlen hajszálér
dermedés a citromhűvös tükörfalon.

Elhamvadt idő

Levélfoszlány himbálódzik a világvégi fán.
Kietlen földön sarjadt liliomzöld lombsátor,
nyúlánk fatörzs, gyönyörített angyalok rejteke.
Mögötte a hegyet kristálymorzsás hó takarja.

Üvegmenyország foglyaként nézi Isten, ahogy
az eső, hó, és jég a fát porítja haragvón.
Halandó sosem felejt – a Kert akváriumvizébe
merült Atya viszont ártatlanul feledi a halált,
ha egy-egy pillanatra, mely eltarthat évszázadokig,
tekintete részvétlen pásztázza haldokló övéit.

A halott növényi sejtek az égi cella lakóit
ezentúl nem árnyékolják. Földrögökbe meszesedve
görögnek a lankán áradó folyó cakkos medrébe,
mely az enyészet nyirkos odúiba ölti ágait.